

Arrest

nr. 80 302 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. SNOECKX, die loco advocaat R. VANHOYLAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij kwam op 17 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 oktober 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 oktober 2011, nr. 69 394).

1.4. Verzoeker diende op 10 november 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 november 2011 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten K. P. (...)
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka
die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/11/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 17 juni 2010 een eerste asielaanvraag indijende en zijn dossier op 1 juli 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 mei 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 oktober 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 10 november 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart en een rijbewijs naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van een 'parish priest' naar voren brengt waarin deze uiteen zet waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat een brief van een priester een officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring niet vervangt, dat de verklaringen in de brief terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat hij geschreven kan zijn op aanvraag, dat hij een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de brief verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder bewijs van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de algemene situatie die volgens hem onveilig is waarbij opgemerkt moet worden dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van *“de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”*. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“2.1. Eerste middel Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker diende noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag in te dienen om, bij gebrek aan andere beroepsmogelijkheden, nieuwe bewijzen bij te kunnen brengen. Die nieuwe documenten (processen-verbaal van de verschillende arrestaties in Uduvil en Changanai in 2005, 2006 en 2007) ondersteunen de geloofwaardigheid van verzoekers feitenrelaas in het land van herkomst.

Dat het bijbrengen van nieuwe, nog niet voor het DVZ CGVS of RW voorgelegde documenten als nieuwe gegevens dienen te worden beschouwd, aangezien het gaat om nieuwe feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin verzoeker ze had kunnen inroepen.

Verzoeker vraagt het voorbehoud die documenten, aangevraagd bij de bevoegde autoriteiten in Sri Lanka, doch nog niet ontvangen, bij te brengen in huidige procedure.

Dat die documenten van die aard zijn, om het feitenrelaas van verzoeker te ondersteunen en zijn verklaringen als geloofwaardig te beschouwen.

Dat verzoeker redelijkerwijze, niet eerder in de mogelijkheid is geweest om die documenten te bekomen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel schendt door verzoeker deze mogelijkheid tot staving van zijn asielaanvraag (feitenrelaas in land van herkomst Sri Lanka) te ontfeggen”.

2.2. Tweede middel: schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet

“Verzoeker meent dat de dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag inhoudelijk onderzoekt terwijl zij daar niet toe bevoegd is. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich daar niet aangehouden doordat zij de door Verzoeker bijgebrachte brief van de ‘Parish Priest’ omschrijven als “geschreven op zijn (verzoekers nvdr) aanvraag, dat hij een gesolliciteerd karakter heeft”

en dat: “een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”

“dat een brief van een priester een officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring niet vervangt” “dat de verklaringen in de brief terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten.”

Daaruit blijkt dat de DVZ zich niet beperkt tot het al dan niet vaststellen van nieuwe gegevens, doch dat zij zich tevens inhoudelijk hebben uitgesproken over het door verzoeker bijgebrachte document.”

2.3. Derde middel schending algemene beginselen van behoorlijk bestuur – zorgvuldigheidsverplichting-de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen

“De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat: “De betrokkene opnieuw ingaat op de algemene situatie die volgens hem onveilig is waarbij opgemerkt moet worden dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken daarbij geen rekening heeft gehouden met de recente ontwikkelingen in Sri Lanka en de houding van de autoriteiten ten aanzien van teruggekeerde asielzoekers zoals hierboven uiteengezet in het rapport van Amnesty International:

“Sri Lankan nationals returning to the country after living abroad are at risk of being arbitrarily detained on arrival or shortly thereafter. Sri Lankan nationals who are failed asylum seekers are especially at risk and are likely to be interrogated on return.”

Sumith Mendis and Indika Mendis were detained in 2009 at the Christmas Island detention centre after the boat in which they were crew members was stopped by Australian authorities and found to be carrying Sri Lankan asylum seekers. Their own requests for asylum were denied and they were deported to Sri Lanka and promptly arrested and handed over to the Central Investigative Department (CID). Sumith Mendis was released, but Indika Mendis said that he was tortured in CID custody, sustaining severe ear injuries before being transferred to the notorious Negombo prison where he was

held for eight months. On 14 August 2010, the brothers were arrested again, apparently on suspicion that they were again planning to migrate to Australia. Sumith Mendis stated that he was tortured by the CID for six days, experiencing beatings and psychological abuse.” (Amnesty International rapport p. 9)”

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie door verzoeker aangehaalde middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een

onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker *in casu* bij zijn tweede asielaanvraag een brief van een priester d.d. 03/10/2011 voorlegt en een enveloppe (Ontvangstbewijs). Verzoeker verklaarde hierbij op 17 november 2011 ter gelegenheid van zijn gehoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende: *“Ik kan niet terug naar Sri Lanka omdat wij geterroriseerd worden door onbekende mensen, we weten niet wie ze zijn. Er worden mensen meegenomen door onbekende mensen en het is niet geweten wat er met die mensen gebeurt of waar ze naartoe gaan. Dit gebeurt in Jaffna en ik ben geboren in Pandathirappu en dit ligt in het Jaffnadistrict. Ik kan niet teruggaan naar mijn land want er zijn problemen en de situatie is onveilig.”*

3.6. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem de mogelijkheid tot staving van zijn asielrelaas ontzegt. Immers, de bestreden beslissing houdt geenszins een verbod in voor de verzoekende partij om in de toekomst op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet nog nieuwe gegevens aan te brengen. Er dient wel te worden benadrukt dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het staat verzoeker aldus vrij om - in het geval hij erin zou slagen de nog niet ontvangen documenten in handen te krijgen – deze stukken neer te leggen in het kader van een eventuele derde asielaanvraag. Maar aangezien de door verzoeker aangekondigde documenten betreffende zijn arrestaties in Sri Lanka in 2005, 2006 en 2007, die hij bij de Sri Lankaanse autoriteiten zou hebben aangevraagd, op heden nog niet in zijn bezit zijn, kunnen zij bezwaarlijk als argument worden gebruikt in het kader van het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij zijn tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. De verwerende partij kan in die zin dan ook geen onredelijkheid of onzorgvuldigheid worden verweten. De door verzoeker aangekondigde stukken kunnen onmogelijk dienstig worden bijgebracht in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker beweert dat de bestreden beslissing hem de mogelijkheid om zijn asielaanvraag te staven ontzegt, mist zijn middel elke grondslag.

3.7. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, omvat het begrip “*nieuw gegeven*” niet dat elk stuk dat nog niet aan de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd voorgelegd, automatisch aan deze definitie voldoet. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De door verzoeker bijgebrachte brief van een ‘parish priest’ van 3 oktober 2011 is weliswaar ‘nieuw’ in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat “*(...) opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat een brief van een priester een officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring niet vervangt, dat de verklaringen in de brief terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat hij geschreven kan zijn op aanvraag, dat hij een gesolliciteerd karakter heeft.(...)*” Uit voormelde motieven blijkt dat het document niet van dien aard is dat het de appreciatie

van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de vorige asielaanvraag van verzoeker kan weerleggen, m.a.w. dat het geen ernstige aanwijzing vormt voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Aan de hand van eerdere beslissingen kan immers onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS 3 november 2009, nr. 4987(c)). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken en *prima facie* de bewijswaarde ervan te beoordelen, heeft de verwerende partij geenszins haar bevoegdheid overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is er *in casu* dan ook geenszins sprake van machtsoverschrijding.

3.8. Waar verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken verwijt geen rekening te hebben gehouden met de recente ontwikkelingen in Sri Lanka en de houding van de autoriteiten ten aanzien van teruggekeerde asielzoekers zoals uiteengezet in het rapport van Amnesty International, waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, stelt de Raad vast dat hij deze informatie niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd, waardoor laatstgenoemde hiermee geen rekening kon houden en hem derhalve dienaangaande geen onzorgvuldig handelen kan worden verweten. Zoals eerder werd opgemerkt, is de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet enkel bevoegd na te gaan of de door de asielzoeker aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Uit de hierboven weergegeven passage uit het gehoor van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag blijkt dat hij enkel aangaf dat in het Jaffnadistrict, waarvan hij afkomstig beweert te zijn, mensen meegenomen en geterroriseerd worden door onbekenden. Verzoeker bleef, zo dient te worden vastgesteld, hierbij zeer vaag en verzuimde om de veiligheidssituatie verder *in concreto* toe te lichten. In de bestreden beslissing wordt hierover dan ook terecht het volgende geconcludeerd: *“(...) Overwegende dat de betrokkene ingaat op de algemene situatie die volgens hem onveilig is waarbij opgemerkt moet worden dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt (...)”*. De Raad stelt vast dat verzoeker in elk geval met geen woord repte over de houding van de Sri Lankaanse autoriteiten ten aanzien van teruggekeerde asielzoekers, laat staan dat hij hierover informatie aanbracht, zodat de verwerende partij geen onzorgvuldigheid kan worden verweten door die gegevens niet mee in overweging te hebben genomen.

3.9. In zoverre verzoeker zich met de verwijzing naar voornoemde informatie van Amnesty International tegen het bevelscomponent van de bestreden beslissing richt, stelt de Raad vast dat hij die algemene informatie niet op zijn persoonlijke situatie toespitst. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de minister met deze gegevens rekening diende te houden bij de toepassing van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.10. Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of van de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN